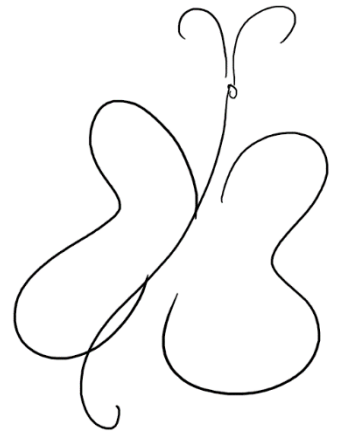
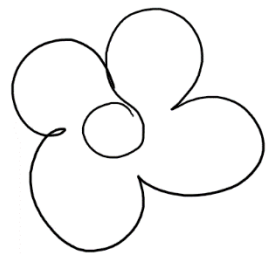

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri Transparente

Revistă de creație literară a copiilor
(cu apariție bianuală, în format electronic)

ISSN 2734 - 7745

ISSN-L 2734 – 7745

Redactori: Alina Jiman, Cătălina Cocan

Copertă: Cătălina Cocan

Date de contact: narcisa.cocan@gmail.com

Nr. 3 – decembrie 2021

Colectivul redacțional (în ordinea alfabetică a prenumelor):

Adelina Gliga

Adina Julean

Alexandru Bozeșan

Ana Cîmpean

Andreea Turc

Andrei Ursuț

Ariana Cioban

David Cioază

Emma Bob

Erika Cheța

Karina Tomoiag

Ligia Tripon

Luca Gădălean

Luca Stănică

Mara Neamțu

Maria Marcu

Mădălina Sabo

Natan Sainiuc

Octavian Bojin

Raul Pop

Rebeca Kecsed

Sofia Sîngeorzan

Tania Roboş

Teodora Baci

Timotei Socaci

Cuvânt înainte

Revista *Povestiri Transparente* s-a născut în pandemie, în anul școlar 2020-2021, sub forma unui proiect de strângere de fonduri pentru copiii cu boli grave de la Asociația Magic.

Profesori voluntari la MagicHELP (care oferă meditații gratuite copiilor beneficiari ai Asociației Magic), Alina Jiman și Cătălina Cocan au cunoscut câțiva dintre beneficiari, apoi le-a venit o idee: să implice în voluntariat copiii care doresc să ajute alți copii.

Așa a apărut revista *Povestiri Transparente*, cu apariție bianuală (înainte de Crăciun și înainte de Paști), în format electronic.

Povestirile scrise de copii, aranjate de Alina și Cătălina, s-au concretizat într-un cadou oferit oricui a dăruit, în timpul campaniilor *Povestiri Transparente*, o sumă de minim 100 RON în contul Asociației Magic.

În anul școlar 2021-2022, elevii Școlii Gimnaziale Nr. 1 Gherla au hotărât să survoleze distanța ce îi desparte de elevii Școlii Gimnaziale Alexandru Vaida-Voevod și să-și dea întâlnire într-un loc de poveste, numit... (ghici ghicitoarea mea!) *Povestiri Transparente*.

Astfel, in the mood for good (cum spun prietenii noștri de la Asociația Magic), copiii de la cele două școli, împreună cu Alina și Cătălina, vor scrie povești pe care le vor dăruia, din tot sufletul lor creativ, oricui ajută familiile copiilor bolnavi.

Cum puteți ajuta?

1. Cine dorește să ajute poate dona 100 RON (sau mai mult) în contul unei asociații care îngrijește copiii bolnavi; să știți, nouă ne sunt dragi Asociația Magic (RO23RNCB0132142511010001, Asociația Autism Transilvania (RO20BTRL06601205H34389XX) și Asociația Down – Centrul Educațional Raluca (RO89RNCB0301115958730001)! Așadar, dăruitorul alege asociația către care să direcționeze ajutorul său, specificând, la detalii ale plății, “Donație Povestiri Transparente”.
2. Dovada plății se va trimite pe adresa de mail povestiritransparente@gmail.com
3. În cel mai scurt timp, dăruitorul va primi, în semn de mulțumire, revista Povestiri Transparente, în format electronic.

Pentru că Magia este în fapte, rugăm elevii, profesorii, părinții, prietenii școlilor noastre să ne ajute, povestind altora despre proiectul *Povestiri Transparente*.

Mulțumim mult!

O poveste despre povești

Se apropie Crăciunul, momentul când ne amintim cum pe mititelul Iisus L-au primit, pe această lume, ceva oameni buni și câteva animale.

Mămica Lui L-a născut în fân, printre boi și văcuțe, apoi au venit să-L vadă păstorii cu oile lor (Să le fi lăsat, oare, singure pe câmp? Le-au adus cu ei, cu siguranță!). Poate vor mai fi fost și alte animăluțe pe acolo, să se bucure de Puiul mic născut în iesle...

De aceea, acest număr al Povestirilor Transparente conține povești cu animăluțe, povești cu sunete și culori, amintiri cu codiță sau blăniță caldă.

Povestirile Transparente sunt povestiri simple, de când lumea și pământul (despre bunătate, iertare, mici fapte bune), povești care nu te încurcă, pentru că nu cer spațiu... le poți suprapune peste culorile din viața ta și ele se transformă, puțin câte puțin, în tine.

Despre autori

Autorii *Povestirilor Transparente* sunt frumoși. Fiecare altfel.

Descoperiți puțin din lumea lor citindu-le poveștile scrise de ei înșiși sau, în cazul celor mai mititei, dictate profesorilor. În acest din urmă caz, veți observa, în *litere italice*, viața din spatele unui text: întrebări, precizări ale semnelor de punctuație, mici exclamații de bucurie. Nu vă spunem mai multe, că, oricum, știm că vă luați timpul de lectură din cel păstrat pentru pregătirea cozonacilor...

Dar, chiar dacă tot nu vă spunem totul, ceva tot vă spunem: poveștile noastre, fiind dar de Crăciun, vin către voi în fiecare zi a lunii decembrie. Vă rugăm să citiți câte una pe zi, în ce ordine doriți, până în ziua de Crăciun. Da, e voie să le recitiți atunci când vi se face dor de un animăluț drag...

Adelina Gliga, O poveste adevărată

Într-o zi de vară, în curtea bunicilor mei, s-au născut niște pui de pisică. Ele o iubeau mult pe bunica mea care, la rândul ei, le iubea la fel de mult.

La scurt timp, bunica mea s-a dus din lumea aceasta și, la fel ca ea, toate pisicuțele, în afară de Fely. Fely era foarte jucăușă și stăpână pe casa bunicului meu. De când bunica mea nu mai era, Fely stătea în casă și dormea în patul bunicii mele.

Într-o zi, mergând la bunicul meu, am găsit-o pe Fely tristă și fără vlagă. Atunci eu cu părinții și fratele meu am luat-o pe Fely și am dus-o la veterinar. Veterinarul i-a dat un tratament pe care bunicul meu nu putea să i-l facă din cauza vârstei, așa că el a spus că mi-o dă cadou de ziua mea.

La acel moment, Fely era bolnavă, respira greu și nu prea mânca, dar, făcându-i tratamentul dat de veterinar, Fely a devenit sănătoasă. După

ce s-a însănătoșit, Fely a devenit detectiv. Inamicul suprem era punga: când o vedea nu mai avea șanse de supraviețuire...sărea pe ea!

Când mănânc, se urcă cu mine pe scaun și parcă îmi zice că vrea să îi dau și ei din mâncarea mea, iar, când vede că nu îi dau, se duce pe cealaltă parte și se suie pe masă.

Acum o săptămână, cealaltă pisică a mea, pe nume Bella, făcea încontinuu *miau*, iar Fely s-a dus la ea și a început să o lingă, să o fugărească și să o muște în joacă.

Într-o seară, mi-am lăsat penarul deschis pe masă, iar Fely s-a dus la el, mi-a scos creioanele din el și mi le-a dus prin toată casa. Acum Fely este sănătoasă, jucăușă și fericită.

Adina Julean – Povestea cățelușului Didi

Povestirea mea se numește „Cățelușul Didi”.

Într-o zi frumoasă de vară, am ieșit cu cățelușul meu, Didi, afară în parc.

Ne-am plimbat și ne-am jucat ore întregi, până la epuizare. Cățelușul meu era, în sfârșit, obosit, așa că l-am luat în brațe și ne-am întors acasă. Ajunși acasă, i-am făcut o baie, după care am mâncat și l-am pus la somn. Spre seară, am ieșit din nou afară, la o plimbare, pe aleea de lângă bloc, unde ne-am întâlnit cu alți căței, cu care s-a luat la întrecere. Adora să se joace cu mingea. I-o aruncam, iar ea (*că este o fetiță, o cățelușă*) mi-o aducea înapoi. Am petrecut o zi frumoasă alături de cățelușul meu iubit.

Atât.

Alexandru Bozeșan - Akira și găletuța de smântână

Animalul meu de companie este un câine pe nume Akira. Ea are aproape 2 luni. Eu cu părinții am adoptat-o la vârsta de o lună pentru că de mult îmi doream un câine, pentru că îmi sunt foarte dragi și îi iubesc foarte mult. Este un cățel de rasa Akita American, cu blana albă și neagră. Ea are o blană foarte pufoasă și moale. Această rasă este puternică, independentă și dominantă. Akira este un câine de statură medie, care o să crească aproximativ 58-64 centimetri. Ea are ochii negri precum cafeaua și are urechile foarte ascuțite. Este un cățel foarte jucăuș și frumos, cu care te poți juca când vrei. Când vin de la școală, ea se bucură foarte tare și începe să sară pe mine și să se joace cu mine. Akira este foarte ascultătoare și nu îți face niciodată probleme. Ne iubește foarte mult și are grijă de noi noaptea. Când mă duc afară cu ea și vede oameni, este foarte fericită și merge la aceste persoane să se joace cu ele.

Planul meu cu Akira este să o țin până crește mai mare și să o duc la mine la țară, pentru că nu aș vrea să o țin la bloc deoarece nu are suficientă libertate, așa cum are la țară... și nu vreau să o chinui la

bloc. Când o să o duc la țară, o să îi fac o cușcă frumoasă și nu o să o leg cu lanț, pentru că nu ar avea sens. Acolo, la țară, are mulți căței cu care să se joace și o să îi placă foarte mult să se plimbe pe dealuri și prin păduri cu mine atunci când o să mă duc pe acolo. Dar, până atunci, eu vreau să profit de ea și vreau să mă bucur de momentele alături de ea și de bucuriile pe care o să mi le aducă.

Am câteva întâmplări frumoase cu ea, dar și mai puțin frumoase, însă eu tot o iubesc și o voi iubi mereu, indiferent de situație. Una dintre ele e cea în care mama mea a făcut mâncare și a uitat de găletuța de smântână și, atunci când am intrat în bucătărie, Akira era blocată cu capul în găletuța de smântână, iar, după ce i-am scos capul, era toată plină de smântână. Eu cu mama mea am râs de ea foarte tare și, după aceea, i-am făcut o poză, să avem această amintire. Și părinții mei sunt foarte atașați de ea și o iubesc foarte mult. Akira este câinele perfect pentru mine pentru că mie nu îmi plac câinii mari și nici câinii mici și îmi mai place blana ei, pentru că este aproape la fel ca cea de Husky, Husky fiind printre rasele mele preferate de câini. Acesta este câinele meu fără de care acum nu aș putea trăi. Eu îl iubesc foarte mult și îl voi iubi mereu.

Ana Cîmpean - Cara

Într-o zi de vară eram acasă și mama m-a sunat să îmi spună să ies la poartă deoarece are o surpriză pentru mine. Când am ajuns mi-a dat o cutie mare în care eu credeam că sunt dulciuri, dar era o cățelușă foarte micuță și drăgălașă, puțin speriată. Era un ghemotoc de blană albă, cu pete negre. Ochii săi erau ca două mărgele, iar nasul semăna cu cel al ursulețului meu de pluș. I-am pus numele Cara. Am fost foarte fericită, deoarece îmi doream, de mult timp, un animăluț, dar nu prea știam cum să am grijă de unul așa micuț.

Cu timpul, am învățat ce înseamnă grija unui câine. În fiecare dimineață îi dau să mănânce și o scot la plimbare câteva minute, după care mă îmbrac și merg la școală. Înainte de a ajunge în casă, mă așteaptă la ușă, lătrând și dând din coadă de bucurie. Mereu, când ies afară cu ea, este foarte fericită și este cuminte. Atunci când mergem la țară, la bunici, mergem pe deal și îi dau drumul din lesă. Cara aleargă peste tot și pe mine mă amuză faptul că aleargă ca bezmetica! Atunci când trebuie dusă la veterinar, la controale sau să o tundă, este foarte

speriată, dar când iese este foarte fericită, pentru că a scăpat (de boală sau de blană)!

În ceea ce-l privește pe tatăl meu, el nu a dorit un câine în apartament deoarece este greu de îngrijit, dar, până la urmă, a acceptat-o. După ceva timp, tatăl meu s-a obișnuit cu Cara și a început să se joace cu ea.

Vă mai spun că ea, cățelușa, s-a obișnuit greu cu noul apartament și cu noul oraș. Îi este frică de zgomotul trenului, deoarece stăm lângă gară și mereu se ascunde sub pat. Mereu latră la necunoscuți ca să mă apere, chiar dacă ei îi este frică de câinii mai mici decât ea. Eu îmi iubesc prietena foarte mult deoarece am foarte multe amintiri cu ea și sper să fie alături de mine cât mai mult timp.

Andreea Turc – Toby

Are și titlu.

Toby, de Turc Andreea

A fost odată un cățel care stătea într-un grajd al unui domn.

Acel domn *cu alineat* s-a întâlnit cu tatăl meu, iar așa a început povestea. Tata l-a ajutat pe acel domn, iar, ca răsplată pentru ajutorul dat, domnul a zis:

-Daniel, ai dori un cățel?

-Depinde. Să vorbesc cu soția și cu fetele mele. Dar ce rasă e?

-E teckel, spuse domnul.

În acea seară, mi s-a schimbat viața. Eu citeam, sora mea învăța, iar, la un moment dat, sora mea a fost chemată în bucătărie. După o vreme, reveni în cameră și începu să îmi zică:

-Andreea, mami și tati ne iau un cățel!

-N-are cum...

-Ba da! Haide în bucătărie!

Am mers și părinții mei mi-au confirmat spusele Alexandrei. Am rămas mută de uimire...

Viața mea chiar se schimbase! Îmi făceam planuri după planuri: cum o să-l cheme, unde va sta și multe altele. În ziua următoare, am fost să vedem cățeii și am ales un cățel negru cu niște pete maro deschis. Când am ajuns acasă, i-am făcut un culcuș din pături, iar mama a început să-l strige „Toby”. Și așa i-a rămas numele.

La început, Toby era un prichindel mic și somnoros. Acum a crescut și are nouă luni. Este foarte energic.

Am terminat.

Andrei Ursuț - Tomas, eroul jucăuș

Pisica mea este cea mai tare din lume. Eu o admir cu mare drag deoarece ea a trecut printr-o viață mai grea la început și, totuși, a luptat pentru o viață mai bună. Înainte să-l cunosc pe Tomas eu o tot rugam pe mama mea să îmi ia o pisică alb și negru pentru că îmi plăceau enorm de mult. Dar, stând la bloc, nu aveam vreo șansă să am o pisică vreodată. Ceva miraculos s-a întâmplat.

Eu și familia mea eram plecați să facem cumpărături pentru ziua surorii mele. În timp ce căutam lucruri pentru ziua de naștere, eu aduc iar vorba despre a-mi adopta o pisică. Știu că sunt cam stresant, dar îmi încerc a zecea mia oară norocul... Spre marea mea surprindere, mama îmi răspunde cu *poate!* Fiind plin de fericire, îmi continuu drumul către a căuta lucruri pentru ziua de naștere a surorii mele. După ce am plecat de la magazin am pornit spre casă. Când mai aveam puțin până acasă, aud dintr-un tomberon un sunet ascuțit: *Miau! Miau!* Speriat, îmi anunț mama și îi spun: *Mami, se aude un scâncet din tomberon!*

Mama, confuză, merge să asculte mai atentă și zice: *Ai dreptate!* Apoi, a fugit spre casă să ia un obiect cu care să scormonească prin

tomberon pentru a scoate pisica de acolo. A ajuns într-un final și a reușit să vadă ceva ce nu trebuia să vadă. A văzut o pungă legată, fără aer, și în interiorul ei cinci pisici. A prins punga și a tras-o cu toată forța. Când a scos punga, instant a dezlegat-o și a luat pisicile în brațe. Am ajuns acasă, ne-am descălțat și ne-am dus să le facem baie, să le hrănim și să le hidratăm. Din păcate, cu tot efortul depus, o pisică a murit. Eu, în lacrimi, am plecat în camera în care se aflau restul pisicilor. Deodată, una dintre pisicile din pătuț mi s-a pus în brațe. M-am uitat la ea și mi-am dat seama că ea e aleasa.

După moartea primei pisici au tot continuat să moară, una câte una. Am realizat că nu am ce să le mai fac... Dar îmi era frică să nu moară și pisica cea aleasă de mine. Toate au murit în afară de pisica mea aleasă. Eu și sora mea ne gândeam ce nume să-i punem. Deodată mi-a venit o idee și zic: eu cred că i s-ar potrivi numele Tomas. Acela a fost momentul când pisica a primit numele și propria ei zi de naștere. Data de 1.05.2015 a fost ziua în care l-am găsit pe Tomas și frații lui. Tomas a devenit parte din familie. L-am castrat și i-am cumpărat lucrurile necesare unei pisici. Dar, după ce s-a trezit din anestezia dată de doctor pentru a-l putea castra, s-a simțit foarte rău. Nu putea să se miște, chiar dacă pentru el nu era o mare problemă

fiindcă îi aduceam bolul cu apă și bolul cu mâncare zilnic. Partea și mai rea era că îl durea corpul... După multe zile cu vitamine, grijă și iubire i-au trecut toate problemele și a putut să alerge după jucăriile lui preferate și să fie ca orice pisică normală. Ai grijă ce-ți dorești că s-ar putea să se îndeplinească: la fel ca visul meu cu pisica alb cu negru!

Ariana Cioban, Zilele au nume de căței

O zi minunată, pe nume Tobi.

Era o zi de toamnă, înainte să înceapă școala. Eu eram afară cu prietenii mei: Andrei, Giulia, Diana și sora mea, Amelia. Noi ieșeam în fiecare zi și stăteam afară cu orele.

Într-o zi, mama mea și cu tatăl meu s-au dus la o cină romantică. Era ora șapte serara și eu încă eram afară. După ceva timp, se întorseseră părinții mei cu un cățel mic, cu ochi mari și o codiță în sus. Acel cățel urma să-mi fie cel mai bun prieten. Cățelului i-am pus numele Tobi.

După o săptămână de jucat non-stop urma să plec la școală. Mi-a fost foarte greu să-l las singur, deoarece eram de nedespărțit. A fost cea mai grea zi din viața mea. Dar, cum am ajuns acasă, l-am luat în brațe și ne-am distrat împreună. Chiar și acum, după un an de prietenie, noi ne distrăm la fel de mult.

David Cioază – Câinele și pisica

Nu m-am gândit la titlu.

„Câinele și pisica”, acesta este titlul.

A fost odată ca niciodată un câine care se juca cu o pisică neagră. Pisica se speria de el, dar câinele a încercat să se împrietenească cu pisica. La un moment dat, câinele, să fie prieten cu pisica, i-a adus de mâncare și de atunci a început o prietenie minunată. În fiecare zi, ei se jucau și au trăit așa până la adânci bătrâneți.

Am încălecat pe-o șa și v-am spus poveste-așa.

Emma Bob - Bobiță cel mîncăcios

El este Bobiță, un cățel de un an și șase luni. Este un bichon mini toy. Țin minte că, atunci când l-am cumpărat, era un poznaș și un mîncăcios... El își făcea treburile pe unde apuca, mai mușca și era un pretențios. Atunci când l-am cumpărat era cât un ghemotoc...

Bobiță are blana albă, dar ce m-a surprins este că, după ce l-am tuns, blana lui devenise creață. Faza mai interesantă este că atunci când îl tunzi arată ca o oaie. *Stai? Am spus cumva oaie? Voiam să spun șoarece. Da, șoarece.*

Bobiță mîncă mîncare pentru oameni, nu mîncă oase, nu, el mîncă mîncare normală și pare că a fost un om înainte. Crezi că nu e posibil? Ba uite că e! De asemenea, Bobiță iubește mult băile. Acum un an, la mare, el avea vreo două sau trei luni și țin minte cum l-a lovit un val. Stați liniștiți, avea lesa. Dar așa de tare s-a speriat, nu de apă neapărat, dar era mic și apa era un pic mai rece.

Îmi amintesc că acum ceva timp era efectiv negru, adică era atât de murdar, cred că plouase, și a sărit într-o baltă. Anul acesta, când am fost la mare, a vrut să se aventureze cu un câine, dar câinele acela era de patru ori mai mare decât Bobiță, deci era clar cine ar fi câștigat. Dacă aș putea, v-aș arăta o poză cu el. Îl veți iubi de-ndată ce îl veți vedea. El, de asemenea, este timid, încât oamenii cred că e fată, dar Bobiță, după cum ați observat, e băiat. Nu îi prea place în lesă, dar nu are ce face.

Credeți că porecla lui, *Bobiță mîncăciosul*, este pusă doar așa, din plictiseală? Dacă credeți asta, vă înșelați amarnic. Porecla lui este pentru că mănâncă foarte mult. Eu îi zic că e sac fără fund... Trebuie să îl dau de gol. El iubește șunca foarte mult! Dar, să fiu sinceră, iubește orice fel de mâncare. Eu nu îi dau lui Bobiță mult dulce, adică e ca un copil, mănâncă tot ce prinde, și cu asta nu e de glumă, deoarece poate să se îmbolnăvească sau chiar mai rău. El îmi aduce aminte de mine când eram micuță pentru că băgam în gură tot ce prindeam, eram mai rea, pretențioasă și plîngăcioasă. Bobiță era tot așa când l-am cumpărat, dar acum nu mai are nici o treabă. Eu mă jucam cu el cu o minge, dar nu știu unde este. Probabil a ascuns-o

pe undeva. Pe lângă faptul că e un drăgălaș, mai e și prietenos. Cu mușcatul... doar glumeam. Mușca ca să își tocească dințișorii pentru că îl dureau și nu avea nicio jucărie pentru a o mușca. A băut, dar doar o singură dată, cafea, dar nu multă, doar una sau două guri.

Erika Cheța - Minunata Lori

Animăluțul meu este o cățelușă pe nume Lori. Am primit-o. Are trei luni. Ea este foarte frumoasă, e albă și are o dungă neagră pe cap, are ochii negri și mici, blana ei e foarte moale, este foarte jucăușă, e inteligentă și foarte ascultătoare. Aptitudinile cățelușei mele sunt: să mănânce și să doarmă! Îi place foarte mult să fie scărpinată pe burtică și să fie mângâiată pe cap. De fiecare dată când vin de la școală și mă vede, dă din codiță și așteaptă să fie scărpinată pe burtică. Generozitatea ei îmi dă o stare de bine. Dar, uneori, bineînțeles că face și multe peripeții. Îmi ascunde papucii foarte des. Acesta e un lucru foarte amuzant, dar și stresant câteodată. Dar, oricum, eu o iubesc foarte mult. Ea este un lucru foarte prețios pentru mine! M-a ajutat să îmi înving frica de câini. Mă relaxez petrecând timpul cu ea. Apără foarte mult casa. Așa cum e ea mică, știe să latre. E foarte simpatică!

Apoi, am observat un lucru foarte interesant la ea: își ascunde mâncarea. Mi se pare prea mică să facă asta, dar o face pentru că e inteligentă. De obicei, în timpul zilei, când trebuie să-i pun apă, mă amuz foarte tare pentru că bea foarte repede și mult. Are simțul auzului

foarte dezvoltat: aude orice zgomot, fiind foarte grijulie. Ultima dată când am fost bolnavă, reacția cățelușei a fost: a venit și s-a pus în brațele mele, uneori s-a apropiat foarte tare de mine pentru a-mi asculta respirația și prin asta mi-a arătat iubirea pură și grija ei față de mine.

Noi, oamenii, avem emoții pe care ni le exprimăm într-un anumit fel. Și animalele au emoții pe care și le exprimă în felul lor. Lori, atunci când e bucuroasă, dă din codiță. Mi-am dat seama că Lori mă iubește. Iubirea nu se arată prin vorbe, ci prin fapte. Ea nu poate vorbi, dar îmi arată că mă iubește prin faptele ei. Lori, când e furioasă, latră. De exemplu, atunci când păsărelele îi fură mâncarea din bolul ei, ea latră și aleargă după ele. Lori, când e supărată, își pune capul pe lăbuțe. Am reușit să descopăr toate astea în puțin timp. Mie îmi place să mă informez foarte bine în legătură cu animalele, mai ales în ceea ce-i privește pe câini. Vreau să am grijă de cățelușa mea așa cum trebuie. O iubesc enorm de mult pentru că este un animal extraordinar. De când o am pe Lori, mi-am dat seama cât de frumos este să simți iubirea pură a unui animal. Câteodată stau și mă gândesc cum va arăta când va fi mare. Dar sunt sigură că va fi foarte frumoasă, așa cum este și acum. Acum,

În sfârșit pot încuraja și eu alți copii să adopte câinii abandonati. Unii oameni nu vor să înțeleagă că și câinii sunt niște suflete care au nevoie de ajutorul nostru pentru a trăi. Eu vreau ca toți dintre noi să înțelegem că și animalele au foarte multă iubire de oferit. Lori, chiar dacă e un animal, e prietena mea. Iubiți animalele!

Karina Tomoiag - Eu și Linda

Într-o zi în care nu mă așteptam să se întâmple asta, părinții mei mi-au dăruit un câine. Eu i-am dat numele Linda. Era un pui de labrador. Blana îi era neagră, iar ochii - maro. O îndrăgeam foarte mult, cam tot timpul mă jucam cu ea.

Cu timpul, Linda a crescut mai mare și a făcut patru pui. Erau foarte drăguți. Doi dintre ei i-am dat verișoarei mele, iar doi mi-au rămas mie. Dar eram foarte tristă deoarece unul dintre pui avea o problemă la lăbuță și nu putea umbla bine. Mama, când a aflat, a spus să mergem la veterinar. Am mers, iar problema a fost rezolvată. Dar după două săptămâni am dat de încă o problemă... Linda a decedat. Am plâns foarte mult și nu puteam să accept așa ceva. Și acum încă, după un an jumate, nu pot s-o uit pe Linda... Măcar am rămas cu doi pui drăguți pe care îi iubesc foarte mult. Frica mea era ca ei, cățelușii, să nu pățească ceva. Încă nu s-a întâmplat, dar se poate întâmpla. Am de gând să-i îngrijesc cu mare atenție.

A, da, nu v-am spus cum îi cheamă. Eu le-am dat numele de Liza și Aldo. Sunt niște nume frumoase, așa-i? Aldo era cam neastâmpărat și ne rodea papucii. În schimb, Liza era mai cuminte și mai blândă. Într-o zi i-am cumpărat lui Aldo o jucărie, iar el în cea de-a doua secundă a rupt-o. De atunci nu prea îi mai cumpăr jucării din cauciuc. Până acum nu s-a mai întâmplat nimic. Suntem foarte fericiți. toți trei. Iar eu pe Aldo și pe Liza îi iubesc și îi îndrăgesc din ce în ce mai mult, pe zi ce trece.

În prezent, trebuie să mă duc la școală și nu am așa mult timp pentru ei, dar în timpul liber mă joc și mă distrez cu Aldo și Liza.

Ligia Tripon - Amintirile cu Taffy

Totul a început într-o zi frumoasă de primăvară. Asta fiind mai exact de ziua mea, când am primit cadou un cățeluș al cărui nume era Taffy. El era micuț și blănos. Avea un nas mic și negru și niște ochișori verzi. Era atât de drăguț! Din primul moment în care l-am văzut am știut că o să fim prieteni foarte buni. Și chiar nu m-am înșelat.

În fiecare zi, mergeam la plimbare prin Parcul Special Amenajat Pentru Câini și îl învățam multe trucuri noi. În timp, relația mea cu Taffy a crescut, pentru că mereu aveam un sentiment care îmi spunea că el chiar mă înțelege. Datorită acestui sentiment eram nedespărțiți.

Într-o zi, ne-am dus la o prietenă de-a mea, pentru a rezolva niște lucruri legate de locul de muncă. Ea avea o pisicuță mică și gri, numită Fify. Taffy, când a văzut-o, s-a dus la ea și a început să mârâie. Când am auzit mârâitul câinelui, am sărit de pe scaun și am fugit să iau pisica pentru a evita ocazia ei de a deveni jucăria câinelui. Luând-o, am observat că în spatele pisicuței se afla un șobolan mare. Din fericire era

mort, dar, înainte de a percepe ce se întâmplase, am strigat atât de tare încât să mă audă Emily (prietena mea). Ea a venit alergând la mine pentru a vedea ce se întâmplase. Când a văzut șobolanul, s-a dus rapid în bucătărie și a luat fârașul. A venit înapoi, a luat șobolanul cu fârașul, iar apoi l-a dus afară și l-a aruncat în gunoi. Sinceră să fiu, am rămas datoră câinelui meu pentru că a descoperit șobolanul, și nu voi regreta niciodată că l-am adus cu mine.

Într-o zi ploioasă de toamnă, eu și cu Taffy stăteam în casă și ne uitam la filmul nostru preferat, numit *Viața unui câine, în drumul lui spre casă*. Când, dintr-o dată, am auzit o bătaie în ușă. Fiind seară, nu aveam nici o idee despre cine ar putea fi. Mergând la ușă, am auzit că bătăile erau din ce în ce mai insistente. Eram puțin cam speriată și mă simțeam ca în filmele de groază. Am mers la ușă și m-am uitat prin vizor. Am văzut o persoană cu o glugă neagră și largă. Am stat un pic să îmi revin și după am deschis ușa...în fața ușii stătea...omul care livra pizza. Taffy, când l-a văzut, a mers și a sărit pe el și a început să îl lingă. Am luat pizza pe care a adus-o și ne-am dus să ne continuăm filmul. A fost o seară minunată! Toate momentele mele cu Taffy îmi

aduc aminte de relația noastră strânsă pe care am avut-o și pe care
încă o mai avem.

Luca Gădălean - Sky sau cum cerul îmbracă numele unei cățelușe

Bună, mă numesc Luca și aș vrea să vă povestesc ceva interesant. Ceva ce nimeni nu se aștepta să vadă într-o bună zi.

Eram în casa mea, alături de părinții mei și citeam o carte despre diverse animale. Îmi doream atât de mult să am și eu pe cineva alături de mine când mă plictiseam să citesc sau să mă joc pe telefon. Mă refer la un animal de companie care să-mi fie alături la bine și la greu.

Într-o zi mă jucam pe afară cu mingea și dintr-o dată am văzut pe cineva în fața porții mele de la curte. Era un câine, un biet animal care nu avea stăpân. M-am gândit că trebuie să-l ajut. Mi-am imaginat că îl voi păstra pe veci, știind că părinților mei nu le plac animalele. L-am adus în curte. L-am pus pe așteptare puțin deoarece mi-a luat o oră să-i conving pe părinții mei să îl lase definitiv în curtea mea alături de mine.

A doua zi, tatăl meu i-a adus medicamente pentru însănătoșire deoarece era slăbită și flămândă. I-am adus apă și mâncare ca să-i potolesc dorințele de a mânca și de a bea.

Când mă uitam în ochii ei, vedeam numai veselie, copii care zburdau de bucurie. Nu-i așa că era frumos?

A treia zi m-am apucat să îi caut un nume pe internet. Am găsit un nume, *Sky*, deoarece era fată. Îi plăceau mult jucăriile precum urșii de pluș, dar cel mai mult îi placea un câine de pluș, pe nume Bella. Ea credea că e un câine real și de aceea îi plăcea atât de mult.

Așa am rămas de atunci, alături de *Sky*, alături de animalul meu pe care nu îl voi uita niciodată.

Luca Stănică – Ana

A fost odată *virgulă* ca niciodată *virgulă* o cățelușă pe nume Ana. *punct*
Ana *virgulă* nu avea niciun prieten *virgulă* așa că, într-o zi, a plecat
singură în parc. Acolo a găsit o pisică. *punct*

S-a dus lângă pisică și i-a spus:

-Bună, eu mă numesc Ana. Tu cum te numești?

-Bună, eu mă numesc Betty. Vrei să fim prieteni? spuse Ana pisicii.

-Sigur, a spus pisica.

Dar Betty avea deja o prietenă, în afară de Ana. Sărăcuța Ana...acum
nu mai putea să se joace atât de mult cu Betty...Dar Betty i-a spus că,
dacă vrea, poate să vină și ea să-i cunoască prietena. Ana a cunoscut-
o și pe prietena lui Betty. Și, de atunci, Ana și Betty au avut o prietenie
de neuitat.

Mara Neamțu - Micuții poznași, Kitty și Tomiță

Eu am două animale minunate. Un motan și o pisică.

Pe pisică o cheama Kitty, iar pe motan - Tomiță.

Kitty are ochi verzui înspre gălbui, ca niște pere coapte și o blană de tigru (doar că maro).

Tomiță are blană neagră și albă și are o zgardă aurie cu un clopoțel.

Într-o zi însorită, eram la bunici. Era o după-amiază frumoasă de vară. Am mers afară cu bunica și sora mea. Ne-am jucat cu o minge rotundă și colorată ca un curcubeu. Ne-am pasat mingea cea *curcubeiată* de la una la alta. După aceea ne-am jucat fotbal. În timpul meciului am avut o distracție nemaipomenită. Ne-am așezat, iar cerul părea că se rotește. Bunica mea a dorit să-i ofere surorii mele o îmbrățișare caldă. Sora mea s-a întins ca bunica mea să o îmbrățișeze. Iar Kitty s-a întins ca să primească și ea o îmbrățișare caldă. Kitty ne-a amuzat foarte tare. Ea este o iubăreață și dorește să primească îmbrățișări calde toată ziua.

Tomiță este un scump. Este cel mai drăguț motan din lume. Am mai avut o pisică, dar a murit deoarece ea nu a fost vaccinată... Kitty este vaccinată, iar ea nu a răcit niciodată! Odată nu a mai avut răbdare ca să-i pună bunica mea mâncare și a vrut să înfulece tot dintr-o dată, iar, când a înghițit, a început să tușească. Noi, în loc să ne îngrijorăm, am început să râdem de ea deoarece nu are răbdare. Se joacă foarte poznaș cu Tomiță. Tomiță este fiul lui Kitty. Pe a treia pisică o chema Bella. Ea avea blana asemănătoare cu a lui Kitty. Dar, din păcate, a murit...

Tomiță se joacă cu ghomele. Are patru ghome: unul alb, unul roz, unul galben și unul albastru. Kitty nu se joacă cu ghomele pentru că este prea mare pentru a se juca. Primul ghem, adică cel alb, seamănă cu o pasăre albă și mică pentru că se joacă cel mai mult cu el. Al doilea ghem, adică cel roz, seamănă cu o căpșună udă, deoarece a scăpat-o în apa lui Kitty (nu cred că l-a iertat pentru asta!). Al treilea ghem, cel galben, seamănă cu o rață grasă. Iar ultimul și nu cel din urmă, cel albastru, seamănă cu un lac (nu mă întrebați de ce!).

Kitty, după cum spuneam, e prea mare pentru a se juca cu ghome pentru că are un an și cinci luni. Tomiță are doar cinci luni. Ei, după

cum cred că v-ați dat seama, locuiesc la bunica mea. Tomiță și Kitty dorm afară pe canapea. Au ca și un fel de cușcă acolo. Sub cușcă (pe canapea) este așezată o saltea. Ei au și câteva pături pe canapea. Când erau mai mici mâncau doar plic, dar acum mănâncă aproape orice (majoritatea timpului, carne sau boabe).

Maria Marcu – Fluturașul care iubea o fetiță

Să fie cu titlu?

Atunci, titlul este „Fluturașul care iubea o fetiță”.

Era odată o fetiță care a văzut un fluturaș și s-a gândit să-l ia (pentru că avea o aripioară ruptă) și să-l îngrijească. Fluturașul voia să fugă de ea, pentru că lui îi era frică, dar fetița a găsit un plan să îl ia acasă. Acel plan a mers, iar fluturașul a fost un pic bucuros pentru că acea fetiță i-a dat iubire, căldură și i-a spus că, într-o zi, când se va vindeca, îi va da drumul. Fetița plângea pentru că știa că o să vină o dată când fluturașul o să plece... Când i-a dat drumul fetița fluturașului, fluturașul a zburat foarte departe. Fetița a plâns foarte mult pentru că acum nu mai avea pe nimeni...

A doua zi, fluturașul s-a întors la ea și, pentru că voia să-i mulțumească, i-a adus o floare. În multe zile, fluturașul i-a adus fetiței mai multe cadouri. *Și asta-i toată povestea.*

Mădălina Sabo – O poveste cu doi prieteni aventuroși

Titlul este „Prietenii aventuroși”

Au fost odată doi prieteni, pe nume Jack și Wally. Ei iubeau aventurile.

Într-o zi, au hotărât să meargă în pădure și spuseră:

-Wow! Ce frumos este aici, Jack!

-Chiar că este frumos!

Apoi au văzut un iepure fermecat.

-Jack, ai văzut asta?

-Da, cred că este un vis. Trebuie să mă trezesc!

-Nu e niciun vis!

A venit iepurele fermecat la ei și a spus:

-Haideți cu mine!

-Poți să vorbești? întrebă Wally.

-Da. Rămâne secretul nostru.

Iepurele îi duse la ușă, care se deschise, iar înăuntrul ei erau multe jucării și dulciuri.

-Locul acesta vă aparține! spuse iepurașul.

-Îți mulțumim foarte mult!

-Cu plăcere! Să vă bucurați de acest loc!

Natan Sainiuc – Povestea lui Kato

Într-o zi de august, când veneam de la bunici, am intrat în casă și am văzut o pisică mică și neagră care alerga prin casă.

Nu știam ce era cu ea așa că m-am dus să o iau în brațe și spre surprinderea mea nu a fugit. Am mângâiat-o și era pufoasă și blândă. Mi-am întrebat părinții dacă o putem păstra și au spus că au luat-o special ca să o păstrăm.

De-abia am început clasa a V-a deci nu cunoșteam pe nimeni de la mine din clasă. Nimeni nu vorbea cu mine și mă simțeam singur. Când veneam acasă supărat, pisica căreia i-am spus Kato, venea și mă liniștea. Parcă simțea că sunt trist și venea să mă facă să mă simt mai bine. Eram bucuros că aveam pe cineva care mă consola și era lângă mine când aveam nevoie. Era și o pisică cuminte, adică nu zgâria perdelele sau nu își făcea treburile în casă, doar puțin la început până s-a obișnuit unde trebuie să facă, adică la litieră sau afară. Pentru că nu ne făcea probleme am lăsat-o să stea și să doarmă în casă. Ne și trezea dimineața la ora 6, ceea ce era bine pentru că e mai bine să te trezească o pisică pufoasă decât să te trezească un ceas enervant care scoate un scârțâit urât. Era o pisică bună...

Dar asta e și problema: ERA.

Într-o seară Kato a vrut să treacă strada ca să ne întâmpine, dar, a trecut peste ea o mașină și ce era acolo era un coșmar. Tragedia s-a întâmplat pe 28 februarie 2021, într-o duminică.

Ziua următoare credeam că nu mai pot de tristețe...

Și a fost dar nu mai e, și uneori îmi imaginez că e încă lângă mine.

Octavian Bojin, Antrenorul Tom

Într-o zi stăteam și mă uitam la televizor foarte liniștit. Și, dintr-o dată, aud un sunet cam enervant, chiar foarte enervant. Însă știam deja cine este și ce vrea. Era motanul meu, Tom. Așa că mă duc la ușă și, când o deschid, aflu că știința mea era total greșită: nu era Tom. Era cealaltă pisică care nu era a mea, nici nu era de la casa noastră, dar obișnuia să vină pe aici. O *hâșâi*, cum s-ar spune, și ea pleacă repede, chiar foarte repede.

Pe când să intru înapoi în casă, apare și starul poveștii, Tom, care era nebun după afecțiune. De cum mă vede sau îmi aude vocea, odată vine. Așa că, normal, îi ofer ceea ce își dorește, dar cu un preț. El crede că mă și joc cu el, așa că începe să mă zgârie și să mă muște. Bine, haideți să vă spun sincer, puțin exagerez, adică mai mult doare zgârietura, fiindcă vrea să mă țină ca să mă poată mușca. Doar că mușcă e mult spus, mai mult doar pune, ușor, colțișorii pe mana mea sau pe piciorul meu, depinde cum reușește. După ce își termină dorința de joacă, se ridică și într-un fel pleacă. Spun că *într-un fel pleacă* deoarece e mai mult o șmecherie de-a lui. Eu îi spun la șmecheria asta

Antrenorul. Iar acum sa vă spun și de ce se numește așa. Păi, face vreo zece pași (nu prea mare distanța, fiindcă are pașii mici) și se *trânțește* de pământ, într-un fel. Adică nu se pune ușor și frumos, se lasă să cadă ca și cum ar fi leșinat. Pur și simplu, ia mai agresiv solul. Deci, revenind, după ce face treaba asta și se *așează* începe să se rostogolească până când merg la el și îl mângâi câteva secunde. Apoi repetă procedeul magic de încă câteva ori și gata. Se plictisește și rămâne pe loc, undeva, la umbră.

Așa că, concluzia este: se numește *Antrenorul* pentru că fac ceva mișcare când am chef să mă duc după el până termină. Dar, dacă nu am chef să îi fac pe plac, pur și simplu vede că nu sunt interesat de *recomandările sale poznașe*, se ridică, vine lângă mine și..... și nu face nimic, se uita la mine vreo cinci secunde (plus – minus) și pleacă. Plec și eu la rândul meu. Bineînțeles, dacă mă duc înapoi în casă, nu durează mult și iarăși își începe rutina. Dar, dacă nu-i răspund, pleacă și toată ziua nu îmi mai dă vizite. Bine, nu e faptul că nu ar vrea, dar crede ca se răzbuna într-un fel.

Cam atât despre minunatul Tom, supranumit de către mine și *Leneșul*.

Raul Pop – Povestea unui cățeluș găsit

Era, odată ca niciodată, un cățeluș care era într-o cutie, pe stradă și era ger și o fetiță și-l dorea foarte mult. Mama fetiței n-a vrut să-l ia cu ei acasă și fetița a plâns mult, foarte mult timp...și, după două luni, când a fost ziua ei, ea a primit acel cățeluș. Și era foarte bucuroasă că mai avea un partener de joacă.

Anii au trecut și cățelul s-a pierdut...Și fetița și-a dorit un alt cățeluș și de acela a avut mai multă grijă, foarte multă grijă. Îl ducea cu ea la lucru, dormea cu el, mânca deodată cu el și... *nu știu...să se joace cu jucăria? ...și se jucau cu jucăria. Se jucau cu jucăria și atunci au făcut o schemă. Nu știu dacă e bun cuvântul „schemă” – te lași pe jos și cățelul sare în spatele tău. Și apoi cățelul a căzut în apă și fetița a mers după el, să îl scoată din apă și l-a dus acasă să-i facă o baie (că apa fusese cam murdară).*

Și așa, și atât.

Rebeca Kecsedí - Lucky, prietenul meu cel mai bun

A fost odată ca niciodată... așa încep toate basmele și poveștile, nu? Păi, povestea mea nu începe așa. Înainte să vă vorbesc despre mine și cățelușul meu, mai bine m-aș prezenta.

Numele meu este Mia și am nouă ani. Am un păr lung și blond. Mama spune că e prea lung, dar eu nu cred asta. Am ochii verzi sclipitori, ca iarba în timpul verii. Culoare mea preferată este galbenul, iar animalul meu preferat este cățelul. Mereu mi-am dorit un cățel, dar niciodată nu am avut parte de bucuria de a avea unul...

Dacă aș avea un cățel l-aș numi Lucky, pentru că simt că voi fi cea mai norocoasă. Aș avea mare noroc dacă mi-ar lua mama unul.

Acum, că m-am prezentat, vă voi spune cum mi-am întâlnit cățelul și cum am devenit cei mai buni prieteni.

Era o zi ploioasă de vineri și tocmai ce ieșisem de la școală. Îmi era foame și nu îmi mâncasem toată mâncarea, deci încă îmi aveam un sandviș. L-am scos din ghiozdan și am început să îl mănânc cu poftă.

Din senin, aud un sunet venind dinspre un tufiș. Timp de câteva secunde am rămas cu privirea ațintită într-acolo... un cățeluș sări din el și îmi fură sandvișul. L-am fugărit preț de câteva minute, doar ca să îmi recuperez sandvișul. De abia acum îmi dau seama că nu merită să fug după un câine ca să îmi recuperez sandvișul umplut cu salivă de câine. La un moment dat, s-a oprit și am reușit să îl prind. Părea înfometat așa că i-am lăsat lui sandvișul meu. Câinele s-a uitat la mine cu ochi mari ca niște mărgele, parcă mulțumindu-mi. Am început să merg spre casă și simțeam că cineva mă urmărește. Nu prea mă uit în spate când merg, deci am ignorat sentimentul că cineva era în spatele meu și am continuat să merg.

Când am ajuns acasă, am văzut câinele căruia îi dădusem sandvișul că mă urmărise. Se uita la mine din nou cu acei ochi mari de mărgela și mi se părea că nu vrea să se dezlipească de mine. Așa că am luat câinele în brațe și m-am furișat în casă, până în camera mea. L-am ascuns

acolo, dar parcă încă îi era foame, așa că am coborât la bucătărie și am luat o bucată de salam din frigider. Apoi i-am dat-o cățelului care o mănca într-o clipită. În capul meu ideile zburdau de fericire pentru că am, în sfârșit, un cățel. Mi-am amintit ce nume i-aș pune cățelului dacă aș avea unul. Așa că l-am numit Lucky. Mă gândeam că va rămâne cu mine pentru totdeauna, dar, a doua zi când am venit de la școală, Lucky dispăruse. Am fugit jos și i-am spus mamei despre cățelușul pe care l-am găsit ieri și nu s-a bucurat să audă că aveam un cățel în camera mea fără ca ea să știe. Dar tot m-a ajutat, pentru că știa că îmi doresc de mult un cățel. Prima dată am făcut un afiș pe care scria: *Dacă ați văzut un cățel maro, mic și pufos, vă rugăm să sunați la numărul afișat mai jos. Mulțumim!* Am făcut mai multe copii ale afișului și le-am lipit pe geamuri, uși și stâlpi.

Un bărbat ne-a sunat și ne-a spus că a văzut câinele când a fost prins de hingheri și dus la adăpost. Eu și mama i-am mulțumit bărbatului și am fugit spre adăpostul de animale, unde am văzut o mulțime de câini, printre care și pe cățelul meu. Mi-aș fi dorit să îi ajut și pe ceilalți, dar îngrijitorul de la adăpost a spus că o să încerce să le găsească tuturor un stăpân cât de curând și până atunci sunt pe mâini bune și aici. M-

am calmat și am fugit către cățel care se bucură enorm să mă vadă. Îngrijitorul l-a scos din cușcă și cățelul a început să îmi lingă fața și să dea din codița lui pufoasă și moale. Am mers acasă cu cățelul și am întrebat-o pe mama dacă putem să îl păstrăm. A stat un pic pe gânduri și la un moment dat a spus DA. Am fost foarte fericită și am decis să-i rămână numele Lucky.

De atunci eu și Lucky suntem cei mai buni prieteni și facem totul împreună. Adică aproape totul... Nu aș putea să renunț la Lucky niciodată.

Sofia Sîngeorzan - Povestea unei bufnițe cu pene albe

Mi-aș dori să îi fac pe copiii care o citesc să fie bucuroși...iar povestea mea să fie iubită și plăcută pentru toate felurile de copii: copii mici sau copii mari.

Era o seară frumoasă de iunie și un băiețel pe nume Michael tocmai se băga în pat. Avusese o zi grea la școală (prima lui zi de școală) și era frânt de oboseală...

După o vreme, adormi și avu un coșmar. Se făcea că niște copii mai mari de la școala lui își băteau joc de el... Michael începu să plângă, dar în spatele lui auzi o voce blândă, zicând:

-Michael, nu te speria! E doar un coșmar...

Băiețelul se întoarse spre posesorul vocii și, în spatele lui, era o făptură minunată. Era o splendidă bufniță cu pene albe și stătea cocoțată pe umărul lui, șoptindu-i la ureche.

Băiețelul întrebă:

-Cine ești?

-Eu sunt păzitoarea viselor. Proprietatea mea sunt visele și, când ai avut coșmarul, mi-ai atras atenția și am venit să te ajut.

Michael zise:

-Dar tu cum te numești?

Bufnița răspunse:

-Mă numesc Noapte-Bună.

Și bufnița îi explică că ea îi ajuta pe copiii care aveau coșmaruri, le alunga într-un fel coșmarurile și apoi le dădea, ca protecție, un vis frumos, pe care aveau să îl aibă în fiecare seară când adormeau.

Michael întrebă:

-Poți să îmi dai și mie un vis? De la o vreme încoace, tot am coșmaruri...

-Michael, când am venit în visul tău, am văzut că în tine, înăuntrul tău, există o ferocitate pe care nu am văzut-o la alți copii... Eu am venit aici ca să te sprijin și să-ți explic că tu ai ceva deosebit față de ceilalți copii. Îmi dau seama că tu ai putea singur să-ți alungi coșmarurile, doar pentru a ține piept fricii tale.

(Wow, chiar sună bine! Nu știam că spun povești atât de deosebite!)

Iar bufnița își luă zborul de pe umărul băiețelului, grandios, și dispăru în zare. Michael țipă după ea să-l ajute, pentru că nu înțelese ce voia să-i spună.

Dar, apoi, simți că se trezește. În dimineața următoare, Michael făcu exact cum zisese bufnița: ținu piept fricii lui adevărate și, în seara următoare, nu mai avu coșmaruri.

În gând, Michael îi mulțumi bufniței Noapte-Bună pentru sfatul pe care i-l dăduse în vis.

(Da, e chiar o poveste frumoasă!)

Tania Roboș - Povestea cățelușului

Povestea noastră începe în seara de Ajun: cățelușul nostru preferat este alături de familia Mântuitorului care așteaptă sosirea Acestuia pe lume.

Cățelușul este alături de Maria: stă așezat pe lăbuțe lângă Ea și de-abia așteaptă sosirea Pruncului.

Dupa ce Mântuitorul a sosit pe lume, cățelușul se culca lângă Acesta ca să-l țină de cald bebelușului. Cățelul Îl linge pe Mântuitor pe mânuțele Lui mititele și apoi, împreună, adorm.

Dupa venirea păstorilor și a magilor, Maria merge către Pruncul ei să-l vadă, cățelușul se trezește și coboară din iesle, apoi merge să bea niște apă, apoi se întoarce la Mântuitor să-L încâlzească.

Teodora Baciu - Câinele meu jucăuș

Era, în luna ianuarie, o după-amiază geroasă când un cățeluș dolofan cu ochi rotunzi, mari și negri și-a făcut apariția acasă (bineînțeles, adus de tata). M-am îndrăgostit instantaneu de el, nu aveai cum să-l reziziți: avea privirea fermecată!

El e un câine ca și cei obișnuiți, dar, pentru mine, e cel mai bun din lume. L-am numit Rex. Avea o lună când a ajuns la noul lui cămin, era grăsuț, mânca foarte mult. Îi place să mănânce carne, boabe și lapte. În fiecare zi mă asiguram să aibă apă: îi duceam de două sau patru ori pe zi.

Rex are acum zece luni, a crescut tare mult și este normal deoarece el face parte din rasa de câini Kangal, una dintre cele mai puternice rase de câini din lume. Cântărește aproape 60 de kilograme, s-a înălțat mult și, cel mai important lucru, este sănătos. Îi place să alerge, să se joace. Rex adoră mingile de tenis. Atunci când eu și prietenii mei ne jucam tenis în curte, noi scăpam mingea. Rex o lua și o ascundea. Nici măcar acum nu am mai găsit acea minge... Când îl dezleg, sare pe mine, dar

mai face câteva boacăne care nu-mi prea plac (de exemplu, atunci când îi aduc apă, el linge din vasul pe care îl țin în mână, însă îl iert pentru că e prea drăguț!)

Pe lângă faptul că e tare jucăuș, el adoră copiii. Atunci când prietenii vin în curtea mea, Rex țopăie de bucurie, crede că îl voi dezlega, dar noi doar ne apropiem și îl salutăm, iar el își pune labele în mâinile noastre. Bucuria lui ține doar puțin deoarece noi ne continuăm joaca, iar Rex începe să sceaune, dar nu ne întorce spatele deoarece se știe că ei sunt și vor rămâne cei mai buni prieteni ai omului. El are un suflet minunat, este delicat și mereu ne apără de cei răi. Sunt sigură că Rex este acel câine pe care și l-ar dori oricine în preajmă, în ciuda faptului că este *un uriaș blănos*, dar inimos, cu ochi mari și frumoși.

Timotei Socaciu - Billy, Zoe și cei cinci puișori

Billy este papagalul meu și îl iubesc foarte mult. El este roșu, albastru, alb și galben.

Într-o zi, îmi făceam temele și Billy zbura prin casă. Dintr-o dată s-a agățat în părul meu și a trebuit să merg la frizer pentru că s-a încâlcit în părul meu și m-am tuns чел. În altă zi, s-a rănit la aripă și a căzut în supa mea. În luna ianuarie, mama și tata își aeriseau camera și a ieșit pe geam, l-am găsit afară în zăpadă. Într-o altă zi, când era bolnav, l-am dus la veterinar și, când l-a consultat, l-a mușcat de deget pe veterinar. În luna iulie, erau deschise toate geamurile și a ieșit pe un geam afară. L-am căutat împreună cu părinții mei, dar nu l-am găsit. Am fost foarte supărat și ei mi-au cumpărat un alt papagal, pe nume Zoe, și atunci am fost foarte fericit pentru că aveam un nou prieten.

Zoe este albă cu albastru. De data aceasta am fost mai atent cu Zoe, să nu fugă, ca Billy. În septembrie, la festivitatea de începere a școlii, când am început clasa a IV-a, l-am văzut zburând pe Billy și l-am

urmărit. L-am prins și l-am dus acasă. Era foarte murdar și slăbuț pentru că nu mâncase nimic. L-am hrănit și l-am spălat. Apoi i-am făcut cunoștință cu Zoe și s-au împrietenit foarte rapid și erau foarte bucuroși împreună. Pe Billy l-am dus la un control să nu aibă păduchi sau alte boli. După control eram foarte fericit pentru că totul era în regulă cu el.

Acasă, Billy și Zoe se jucau și se distrau împreună toată ziua. Într-o zi de marți îmi făceam temele și ei au început să îmi mănânce tema și eu i-am închis pe amândoi în cușcă. Era primăvară și am observat că Zoe nu mai ieșea din cușcă. Am crezut că e bolnavă și am dus-o la veterinar, iar veterinarul a spus că în câteva săptămâni va avea 5 puișori. La școală, următoarea zi, nu eram atent la oră pentru că mă gândeam la nume pentru puișori. În trei săptămâni au eclozat puișorii, dintre care trei băieți și două fete și aceasta însemna că Billy și Zoe erau părinți. Puișorii sunt: Tobi - alb și albastru, Ronny - galben și roșu, Tedi - alb și verde, Linda - albă, albastră și mov și Mina - roșie, galbenă și portocalie.

Bucurii blânde, tuturor!

